

rørende dette Punkt. Reglen i Hærplanen, vedrørende Mandsskabets Tjeneste i de første 8 Aar, lyder i dens Almindelighed saaledes: „I de første 8 Aar paahviler Mandsskabet den Forpligtelse at møde til Vaabenøvelserne og overalt, naar det indkaldes,“ altsaa, det paagjældende Mandsskab tilpligtes at møde, naar som helst det forlanges, ikke blot i de første 4 Aar, men ogsaa i de sidste 4! Denne almindelige Bestemmelse er imidlertid nærmere modificeret for Mandsskabet af de enkelte Vaabenarter — Ingeniører, Artillerister, Cavallerister, Infanterister, saaledes som jeg udførlig fremhævede, da Værnepligtssagen sidst var for her til 2den Behandling, og som findes i Folkethingstidenden for forrige Sæssion Nr. 255. Disse Modificationer gaae ud paa, hvad der kan ventes i Reglen kun at ville finde Sted med Hensyn til Mandsskabets Indkaldelse til Møde, og saaledes findes der da i Hærplanen en Bestemmelse for Infanteriets Vedkommende, der omtrent lyder saaledes; som Vædringsforslaget angiver. Denne specielle Bestemmelse, der, som anført, kun gjælder den ene Vaabenart, Infanteriet, er det, den ærede Rigsdagsmand har udtaget af Planen, og idet han vil indføre den her i Værnepligtssloven, gjør han den almindelig gjældende; han udstrækker dens Betydning til samtlige Vaabenarter eller med andre Ord, han danner en aldeles ny armeeorganisatorisk Regel, som han nu vil give Plads i en Lov, hvorfra den desuden efter almindelige Grundsætninger nødvendigvis maa ubelufkes. Jeg skal endnu kun kortelig berøre, at i Vædringsforslaget staaer den uheldige Bestemmelse; at i Fredstid maa det paagjældende Mandsskab ikke kunne indkaldes til Tjeneste, hvorved man altsaa, selv om Farer i Fredens Dage truede i forskjellig Retning, der nødvendiggjorde en Formering af Arigstyrken, t. Ex. ved befrøgtede Uroligheder i en eller anden Landsdeel eller for at være forberedt paa Arigseventualiteter, ikke kunde faae mere end 4 Mergange af Kongerigets Mandsskab ind — hvis den citerede Bestemmelse optoges i Værnepligtssloven og forøvrigt skulde betragtes som gylbig — imedens man vel kunde indkalde det hollænske og slesvigske Mandsskab. Det er et Punkt, jeg her berører, men hvorpaa

jeg lægger mindre Vægt; hvad der for mig er Hovedsagen, er det overordentligt vigtige Principspørgsmaal, som ligger i det omhandlede Vædringsforslag. Jeg formener da, at hvorledes man end betragter Sagen, foreligger den fuldstændigste Anledning til Forslagets Forfættelse, medmindre den ærede Rigsdagsmand i Sagens Interesse maatte tage det tilbage, hvortil jeg herved indstændigt opfordrer ham.

Utsærling: Nei, jeg vil i Sagens Interesse holde fast til det Øverste og nok engang gjentage: Hællere ikke faae nogen ny Værnepligtsslov end opgive disse Punkter. Jeg skal først gjøre en almindelig Bemærkning mod det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Rauge). Han spurgte: Kan man være sikker paa eller engang vente, at Udskrivningsloven skal rette sig efter de Bestemmelser, som ere optagne her i Loven. Denne Bemærkning kunde han ogsaa have henvendt til det ærede Medlem ved Siden af (Beck); som jo er gaaet ind paa den saakaldte Organisation med Hensyn til Marinen, medens han mærkelig nok argumenterer i den Sag, som han her har forsvaret, accurat som det ærede Medlem heroverfor (Rauge). De have begge To lige Ret. Det ærede Medlem ligeoverfor (Rauge) siger: Marinen har ingen Plan, som udtaler sig i disse Actninger, og altsaa kunne vi ikke indføre disse planmæssige Bestemmelser i Loven her. Det ærede Medlem ved Siden af (Beck) maatte derefter stemme imod de Bestemmelser, som her staae om Marinen, og som han har været med til at fremme, eller ogsaa frasalde den Begrundelse af sin Paastand, som han holder sig til, den nemlig, at vi kunne dele Bestemmelser, Hærplanen betræffende, med Monarchiet. Men ingen af de ærede Herrer har Ret. Dersom der kommer en Udskrivningslov, som siger: Saamange Søvante, Halvbefarne og Heelbefarne skal der udskrives, kan det fuldgyldigst efter denne Lov, Der er slet ingen Banfælligheder tilføede; man gaaer til Sæssionen, og man udsøger da det Mandsskab, som har de samme Egenskaber som dem, man hidtil har kaldet Søvante; og saa udskrives man dem. Enten bør vi ikke ophæve Søluitdistricterne, eller ogsaa maa vi kunne betegne disse Folk, ligesom vi betegne